

Sygn. akt II KK 232/20

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 września 2020 r.,

sprawy K. P. (P.)

skazanego z art. 231§2 k.k. w zb. z art. 228§4 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 9 grudnia 2019 r., sygn. akt IX Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 25 lutego 2019 r., sygn. akt V K (...)

na podstawie art. 535§3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zasądzić od skazanego koszty postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

K. P. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 7 maja 2010 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny prokurator Prokuratury Rejonowej w W., w celu osiągnięcia korzyści osobistej, przekroczył swoje uprawnienia w toku wykonywanej czynności procesowej przesłuchania A. P. w charakterze podejrzanej do nadzorowanego przez siebie postępowania

przygotowawczego sygn. 5 Ds. (...), w ten sposób, że bez żadnego uzasadnienia faktycznego wynikającego z konieczności wykonania oględzin ciała A. P. w trybie art. 74 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz bez właściwego udokumentowania tej czynności, a także wykorzystując stosunek zależności, pod pretekstem ujawnienia na ciele A. P. znaków szczególnych, polecił wymienionej rozebrać się z ubrania wierzchniego oraz bielizny, a następnie przyglądał się wymienionej, przez co działał na szkodę jej interesu, naruszając jej prawo do czci i nietykalności osobistej, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k.;

2. w okresie od dnia 7 maja 2010 r. do dnia 12 maja 2010 r. w W. w Prokuraturze Rejonowej w W. , działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnieniem funkcji publicznej prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. oraz nadzorując postępowanie przygotowawcze sygn. 5 Ds. (...) przeciwko A. P. , zażądał od A. P. korzyści osobistej w postaci stosunku seksualnego z wymienioną w zamian za skierowanie do Sądu wniosku o warunkowe umorzenie postępowania karnego, w ten sposób, że w toku czynności procesowej przesłuchania A. P. w charakterze podejrzanego w dniu 7 maja 2010 r. uzależnił złożenie wskazanego wniosku od spotkania o charakterze intymnym z A. P. po czym w toku kolejnego przesłuchania A. P. w dniu 11 maja 2010, zażądał od wymienionej odbycia stosunku seksualnego na terenie Prokuratury Rejonowej w W., a następnie w dniu 12 maja 2010 r., po uprzednim zamknięciu za pomocą klucza drzwi wejściowe do pomieszczenia nr [...], ściągnięciu ubrania wierzchniego, posiadaniu paczki z zawartością prezerwatyw, zamierzał odbyć stosunek seksualny z A. P. do czego nie doszło na skutek interwencji funkcjonariuszy policji, tj. o czyn z art. 228 § 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

3. w okresie od dnia 30 kwietnia 2008 r. do dnia 20 lutego 2010 r. w W. w Prokuraturze Rejonowej w W. , działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnieniem funkcji publicznej prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. oraz nadzorując postępowanie przygotowawcze sygn. 5 Ds. (...) przeciwko K. J. zażądał od K. J. korzyści osobistej w postaci rozebrania się przez nią celem obejrzenia na jej ciele znaków szczególnych w zamian za niezastosowanie wobec niej środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztu, w ten sposób, że w toku czynności przesłuchania jej w dniach 30 kwietnia 2008 roku, 31 maja 2008 roku, a także w czasie innych wykonywanych z jej udziałem czynności w dniach 17 lutego 2009 roku, 20 lutego 2009 roku i 19 stycznia 2010 roku w charakterze podejrzaney nakazał K. J. rozebrać się przez nią z odzieży wierzchniej i bielizny pod pretekstem obejrzenia na jej ciele znaków szczególnych i zaproponował spotkanie o charakterze intymnym, uzależniając niezastosowanie wobec niej środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztu od wykonania wskazanego polecenia, tj. o czyn z art. 228 § 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

4. w dniu 10 marca 2009 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny prokurator Prokuratury Rejonowej w W., w celu osiągnięcia korzyści osobistej, przekroczył swoje uprawnienia w toku wykonywanej czynności procesowej przesłuchania P.P. w charakterze podejrzanej do nadzorowanego przez siebie postępowania przygotowawczego sygn. Ds. (...), w ten sposób, iż bez żadnego uzasadnienia faktycznego i prawnego wynikającego z konieczności wykonania oględzin ciała P. P. w trybie art. 74 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz bez właściwego udokumentowania tej czynności, a także wykorzystując stosunek zależności, pod pretekstem ujawnienia na ciele P. P. znaków szczególnych doprowadził ją do poddania się innej czynności seksualnej w ten sposób, że polecił wymienionej rozebranie się z ubrania wierzchniego oraz bielizny, a następnie przyglądał się wymienionej, dotknął jej ciała w okolicy pleców i pośladków przez co działał na szkodę jej interesu naruszając jej prawo do czci i nietykalności osobistej, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

5. w dniu 12 marca 2009 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny prokurator Prokuratury Rejonowej w W. , w celu osiągnięcia korzyści osobistej, przekroczył swoje uprawnienia w toku wykonywanej czynności procesowej przesłuchania J. O. w charakterze podejrzanej do nadzorowanego przez siebie postępowania przygotowawczego sygn. Ds. (...) w ten sposób, że bez żadnego uzasadnienia faktycznego wynikającego z konieczności wykonania oględzin ciała J. O. w trybie art. 74 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz bez właściwego udokumentowania tej czynności, pod pretekstem ujawnienia na ciele J. O. znaków szczególnych, polecił wymienionej rozebranie się z ubrania wierzchniego, do czego nie doszło na skutek jej oporu, przez co działał na szkodę jej interesu naruszając jej prawo do czci i nietykalności osobistej, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k.;

6. w dniu 06 maja 2009 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny prokurator Prokuratury Rejonowej w W., w celu osiągnięcia korzyści osobistej, przekroczył swoje uprawnienia w toku wykonywanej czynności procesowej przesłuchania N. M. w charakterze podejrzanej do nadzorowanego przez siebie postępowania przygotowawczego sygn. Ds. (...), w ten sposób, że bez żadnego uzasadnienia faktycznego wynikającego z konieczności wykonania oględzin ciała N. M. w trybie art. 74 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz bez właściwego udokumentowania tej czynności, pod pretekstem ujawnienia na ciele N. M. znaków szczególnych polecił wymienionej rozebranie się z ubrania wierzchniego, do czego nie doszło na skutek jej oporu, przez co działał na szkodę jej interesu naruszając jej prawo do czci i nietykalności osobistej, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k.

7. w dniu 8 maja 2009 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny prokurator Prokuratury Rejonowej w W., w celu osiągnięcia korzyści osobistej, przekroczył swoje uprawnienia w toku wykonywanej czynności procesowej przesłuchania S. M. w charakterze podejrzanej do nadzorowanego przez siebie postępowania

przygotowawczego sygn. Ds. (...) w ten sposób, iż bez żadnego uzasadnienia faktycznego i prawnego wynikającego z konieczności wykonania oględzin ciała S. M. w trybie art. 74 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz bez właściwego udokumentowania tej czynności, a także wykorzystując stosunek zależności, pod pretekstem ujawnienia na ciele S. M. znaków szczególnych doprowadził ją do poddania się innej czynności seksualnej w ten sposób, że polecił wymienionej rozebranie się z ubrania wierzchniego oraz bielizny ,a następnie przyglądał się wymienionej, dotknął jej ciała, schwycił za biustonosz, który polecił zdjąć w celu obejrzenia jej piersi, a następnie schwycił za majtki, które odchylił, oglądając jej łono przez co działał na szkodę jej interesu naruszając jej prawo do czci i nietykalności osobistej, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

8. w okresie grudzień 2009 r. - styczeń 2010 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny prokurator Prokuratury Rejonowej w W. , w celu osiągnięcia korzyści osobistej, przekroczył swoje uprawnienia w toku wykonywanej czynności procesowej przesłuchania A. M. w charakterze podejrzanej do nadzorowanego przez siebie postępowania przygotowawczego sygn. Ds. (...), w ten sposób, że bez żadnego uzasadnienia faktycznego i prawnego wynikającego z konieczności wykonania oględzin ciała A. M. w trybie art. 74 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz bez właściwego udokumentowania tej czynności, a także wykorzystując stosunek zależności, pod pretekstem ujawnienia na ciele A. M. znaków szczególnych doprowadził ją do poddania się innej czynności seksualnej w ten sposób, że polecił wymienionej rozebranie się z ubrania wierzchniego a następnie przyglądał się wymienionej, dotknął jej ręki, schwycił za spodnie, które próbował zsunąć z jej bioder w celu obejrzenia jej ciała w okolicy pośladków i bioder, a następnie gładził przedramiona, pytając o kolejne znaki szczególne przez co działał na szkodę jej interesu naruszając jej prawo do czci i nietykalności osobistej, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

9. w dniu 05 czerwca 2009 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny prokurator Prokuratury Rejonowej w W., w celu osiągnięcia korzyści osobistej, przekroczył swoje uprawnienia w toku wykonywanej czynności procesowej przesłuchania J. K. w charakterze podejrzanej do nadzorowanego przez siebie postępowania przygotowawczego sygn. Ds. (...) w ten sposób, że bez żadnego uzasadnienia faktycznego wynikającego z konieczności wykonania oględzin ciała J. K. w trybie art. 74 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz bez właściwego udokumentowania tej czynności, pod pretekstem ujawnienia na ciele J. K. znaków szczególnych, polecił wymienionej rozebranie się z ubrania wierzchniego, przez co działał na szkodę jej interesu naruszając jej prawo do czci i nietykalności osobistej, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k.;

10. w okresie od dnia 15 lipca 2009 r. do dnia 15 października 2009 r. w W. w Prokuraturze Rejonowej w W. , działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnieniem funkcji publicznej prokuratora

Prokuratury Rejonowej w W. w celu osiągnięcia korzyści osobistej przekroczył swoje uprawnienia w toku wykonywanej czynności procesowej przesłuchania K. N. w charakterze podejrzanej do nadzorowanego przez siebie postępowania przygotowawczego sygn. Ds. (...), w ten sposób, że bez żadnego uzasadnienia faktycznego wynikającego z konieczności wykonania oględzin ciała K. N. w trybie art. 74 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz bez właściwego udokumentowania tej czynności, a także wykorzystując stosunek zależności pod pretekstem ujawnienia na ciele K. N. znaków szczególnych, doprowadził ją do poddania się innej czynności seksualnej, w ten sposób, że polecił wymienionej dwukrotne rozebranie się z ubrania wierzchniego i bielizny, a następnie schwycił ręką za majtki, które odchylił, oglądając jej łono, przez co działał na szkodę jej interesu naruszając jej prawo do czci i nietykalności osobistej, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

11. w dniu 20 sierpnia 2009 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny prokurator Prokuratury Rejonowej w W. , w celu osiągnięcia korzyści osobistej, przekroczył swoje uprawnienia w toku wykonywanej czynności procesowej przesłuchania S. P. w charakterze podejrzanej do nadzorowanego przez siebie postępowania przygotowawczego sygn. Ds. (...), w ten sposób, że bez żadnego uzasadnienia faktycznego wynikającego z konieczności wykonania oględzin ciała S. P. w trybie art. 74 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz bez właściwego udokumentowania tej czynności, pod pretekstem ujawnienia na ciele S. P. znaków szczególnych, polecił wymienionej rozebranie się z ubrania wierzchniego i bielizny, przez co działał na szkodę jej interesu naruszając jej prawo do czci i nietykalności osobistej, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k.;

12. w dniu 08 października 2009 r. w W. w Prokuraturze Rejonowej w W. , w związku z pełnieniem funkcji publicznej prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. oraz nadzorując postępowanie przygotowawcze sygn. Ds. (...) przeciwko E. K., zażądał od E. K. korzyści osobistej w postaci rozebrania się przez nią celem obejrzenia na jej ciele znaków szczególnych w zamian za umorzenie prowadzonego przeciwko niej postępowania, w ten sposób, że w toku czynności przesłuchania jej w charakterze podejrzanej nakazał E. K. rozebranie się przez nią z odzieży wierzchniej i bielizny pod pretekstem obejrzenia na jej ciele znaków szczególnych, uzależniając sposób zakończenia postępowania prowadzonego przeciwko E. K. poprzez jego umorzenie od wykonania tego polecenia, do czego nie doszło na skutek oporu wyżej wymienionej, tj. o czyn z art. 228 § 4 k.k.;

13. w dniu 08 października 2009 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny prokurator Prokuratury Rejonowej w W. , w celu osiągnięcia korzyści osobistej, przekroczył swoje uprawnienia w toku wykonywanej czynności procesowej przesłuchania L. M. Ł. w charakterze podejrzanej do nadzorowanego przez siebie postępowania przygotowawczego sygn. Ds. (...), w ten sposób, że bez żadnego uzasadnienia

faktycznego wynikającego z konieczności wykonania oględzin ciała L. M. Ł. w trybie art. 74 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz bez właściwego udokumentowania tej czynności, pod pretekstem ujawnienia na ciele L. M. Ł. znaków szczególnych, polecił wymienionej rozebrać się z ubrania wierzchniego, do czego nie doszło na skutek jej oporu, przez co działał na szkodę jej interesu naruszając jej prawo do czci i nietykalności osobistej, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k.;

14. w okresie od dnia 17 października 2009 r. do dnia 04 stycznia 2010 r. w W. w Prokuraturze Rejonowej w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnieniem funkcji publicznej prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. oraz nadzorując postępowanie przygotowawcze sygn. Ds. (...) przeciwko K. C. , wykorzystując stosunek zależności zażądał od K. C. korzyści osobistej w postaci stosunku seksualnego z wymienioną w zamian za umorzenie postępowania karnego, w ten sposób, że w toku czynności procesowej przesłuchania K. C. w charakterze podejrzanego w dniu 17 października 2010 r. uzależnił umorzenie postępowania od odbycia stosunku płciowego z K. C. , którą doprowadził do obcowania płciowego w postaci stosunku oralnego oraz obcowania płciowego na terenie Prokuratury Rejonowej w W., a następnie w toku kolejnej czynności z udziałem K. C. w postępowaniu Ds. (...), w dniu 04 stycznia 2010 r., doprowadził ją do stosunku płciowego na terenie Prokuratury Rejonowej w W., w postaci stosunku oralnego, tj. o czyn z art. 228 § 4 k.k. w zb. z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

15. w dniu 16 listopada 2009 r. w W. w Prokuraturze Rejonowej w W. , w związku z pełnieniem funkcji publicznej prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. oraz nadzorując postępowanie przygotowawcze sygn. Ds. (...) w sprawie o czyn z art. 197 § 2 k.k., gdzie pokrzywdzoną była K. B. , zażądał od K. B. korzyści osobistej w postaci spotkania intymnego w zamian za umorzenie prowadzonego w jej sprawie postępowania, o co wnioskowała wycofując swój wniosek o ściganie sprawców tego czynu, w ten sposób, że w toku czynności rozpytania jej jako pokrzywdzonej zaproponował K. B. spotkanie intymne, uzależniając sposób zakończenia postępowania prowadzonego w sprawie K. B. poprzez jego umorzenie od wykonania tego warunku, do czego nie doszło na skutek oporu wyżej wymienionej, tj. o czyn z art. 228 § 4 k.k.;

16. w dniu 23 listopada 2009 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny prokurator Prokuratury Rejonowej w W. w celu osiągnięcia korzyści osobistej, przekroczył swoje uprawnienia w toku wykonywanej czynności procesowej przesłuchania M. O. w charakterze podejrzanego do nadzorowanego przez siebie postępowania przygotowawczego sygn. Ds. (...), w ten sposób, że bez żadnego uzasadnienia faktycznego wynikającego z konieczności wykonania oględzin ciała M. O. w trybie art. 74 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz bez właściwego udokumentowania tej czynności, pod pretekstem ujawnienia na ciele M. O. znaków szczególnych, polecił wymienionej

rozebranie się z ubrania wierzchniego, do czego nie doszło na skutek jej oporu, przez co działał na szkodę jej interesu naruszając jej prawo do czci i nietykalności osobistej, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k.;

17. w dniu 3 grudnia 2009 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny prokurator Prokuratury Rejonowej w W. , w celu osiągnięcia korzyści osobistej, przekroczył swoje uprawnienia w toku wykonywanej czynności procesowej przesłuchania E. P. w charakterze podejrzanej do nadzorowanego przez siebie postępowania przygotowawczego sygn. Ds. (...), w ten sposób, że bez żadnego uzasadnienia faktycznego i prawnego wynikającego z konieczności wykonania oględzin ciała E. P. w trybie art. 74 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz bez właściwego udokumentowania tej czynności, a także wykorzystując stosunek zależności, pod pretekstem ujawnienia na ciele E. P. znaków szczególnych doprowadził ją do poddania się innej czynności seksualnej w ten sposób, że polecił wymienionej rozebranie się z ubrania wierzchniego oraz bielizny a następnie przyglądał się wymienionej, dotknął jej ciała, schwycił za majtki, które następnie odchylił, oglądając jej łono przez co działał na szkodę jej interesu naruszając jej prawo do czci i nietykalności osobistej, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

18. w dniu 15 grudnia 2009 r. w W. w Prokuraturze Rejonowej w W. , w związku z pełnieniem funkcji publicznej prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. oraz nadzorując postępowanie przygotowawcze sygn. Ds. (...) przeciwko S. C., zażądał od S. C. korzyści osobistej w postaci rozebrania się przez nią celem obejrzenia na jej ciele znaków szczególnych w zamian za niski wymiar kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem, w ten sposób, że w toku czynności przesłuchania jej w charakterze podejrzanej nakazał S. C. rozebranie się przez nią z odzieży wierzchniej i bielizny pod pretekstem obejrzenia na jej ciele znaków szczególnych i zaproponował spotkanie o charakterze intymnym, uzależniając sposób zakończenia postępowania prowadzonego przeciwko S. C. poprzez zastosowanie instytucji dobrowolnego poddania się karze, przewidzianej w art. 335 k.p.k. z wskazaniem niskiego wymiaru kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem od wykonania tego polecenia, do czego nie doszło na skutek oporu wyżej wymienionej, tj. o czyn z art. 228 § 4 k.k.;

19. w dniu 04 stycznia 2010 r. w W. w Prokuraturze Rejonowej w W. , w związku z pełnieniem funkcji publicznej prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. oraz nadzorując postępowanie przygotowawcze sygn. Ds. (...) przeciwko B. T. K., zażądał od B. T. K. korzyści osobistej w postaci rozebrania się przez nią celem obejrzenia na jej ciele znaków szczególnych oraz od spotkania o charakterze intymnym w zamian za zastosowanie wobec niej instytucji dobrowolnego poddania się karze z uwzględnieniem kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem, a także wykorzystał stosunek zależności, w ten sposób, że w toku czynności przesłuchania jej w charakterze podejrzanej doprowadził ją do poddania

się innej czynności seksualnej poprzez nakazanie B. T. K. rozebrania się przez nią z odzieży wierzchniej i bielizny pod pretekstem obejrzenia na jej ciele znaków szczególnych, a następnie przyglądał się wymienionej, dotknął jej ciała na łopatce, ramieniu i klatce piersiowej, schwycił za majtki, które następnie odchylił, oglądając jej łono i dotykając podbrzusza, uzależniając także sposób zakończenia postępowania prowadzonego przeciwko B. T. K. poprzez przesłanie aktu oskarżenia wraz z wnioskiem w trybie art. 335 k.p.k. od wykonania tego polecenia i spotkania o charakterze intymnym, do czego nie doszło na skutek oporu wyżej wymienionej, tj. o czyn z art. 228 § 4 k.k. w zb. z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

20. w nieustalonym dniu 2010 r. w W. w Prokuraturze Rejonowej w W., w związku z pełnieniem funkcji publicznej prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. oraz nadzorując postępowanie przygotowawcze sygn. Ds. (...) przeciwko K. P., zażądał od K. P. korzyści osobistej w postaci rozebrania się przez nią celem obejrzenia na jej ciele znaków szczególnych oraz od spotkania o charakterze intymnym w zamian za zastosowanie wobec niej instytucji dobrowolnego poddania się karze z uwzględnieniem kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem, a także wykorzystał stosunek zależności, w ten sposób, że w toku czynności przesłuchania jej w charakterze podejrzanej doprowadził ją do poddania się innej czynności seksualnej poprzez nakazanie K. P. rozebrania się przez nią z odzieży wierzchniej i bielizny pod pretekstem obejrzenia na jej ciele znaków szczególnych, a następnie przyglądał się wymienionej, dotknął jej ciała na ramionach i klatce piersiowej, schwycił za biustonosz, który następnie odchylił, oglądając jej piersi, a także kazał jej odchylić majtki, oglądając łono, uzależniając także sposób zakończenia postępowania prowadzonego przeciwko K. P. i niski wymiar kary od wykonania tego polecenia i spotkania o charakterze intymnym, do czego nie doszło na skutek oporu wyżej wymienionej, tj. o czyn z art. 228 § 4 k.k. w zb. z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

Sąd Rejonowy w W. , wyrokiem z dnia 25 lutego 2019 r., V K (...) orzekł następująco:

I. w ramach czynów zarzucanych oskarżonemu K. P. w punkcie 1 i 2 aktu oskarżenia oskarżonego uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 7 maja 2010 r. do dnia 12 maja 2010 r. w W. w Prokuraturze Rejonowej w W. , działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnieniem funkcji publicznej prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. oraz nadzorując postępowanie przygotowawcze sygn. akt Ds. (...) przeciwko A. P., zażądał od A. P. korzyści osobistej w postaci stosunku seksualnego z wymienioną w zamian za skierowanie do Sądu wniosku o warunkowe umorzenie postępowania karnego, w ten sposób, iż w toku czynności procesowej przesłuchania A. P. w charakterze podejrzanego w dniu 7 maja 2010 r. uzależnił złożenie wskazanego

wniosku od spotkania o charakterze intymnym z A. P. , nadto bez żadnego uzasadnienia faktycznego wynikającego z konieczności wykonania oględzin ciała A. P. w trybie art. 74 § 2 pkt. 1 k.p.k. oraz bez właściwego udokumentowania tej czynności, a także wykorzystując stosunek zależności, pod pretekstem ujawnienia na ciele A. P. znaków szczególnych polecił wymienionej rozebrać się z ubrania wierzchniego oraz bielizny a następnie przyglądał się wymienionej, przez co działał na szkodę jej interesu naruszając jej prawo do czci i nietykalności osobistej, następnie w toku kolejnego przesłuchania A. P. w dniu 11 maja 2010, zażądał od wymienionej odbycia stosunku seksualnego na terenie Prokuratury Rejonowej w W. , a następnie w dniu 12 maja 2010 r., po uprzednim zamknięciu za pomocą klucza drzwi wejściowych do pomieszczenia nr [...], ściągnięciu ubrania wierzchniego, posiadaniu paczki z zawartością prezerwatyw, zamierzał odbyć stosunek seksualny z A. P. , do czego nie doszło na skutek interwencji funkcjonariuszy policji, tj. czynu z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 228 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 41 § 1 k.k. za czyn przypisany w punkcie I orzekł wobec oskarżonego środek kamy w postaci zakazu wykonywania zawodu prokuratora na okres 10 lat;

III. oskarżonego K. P. uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych w punktach 5, 6, 9, 11, 13, 16 aktu oskarżenia, z których każdy stanowi przestępstwo z art. 231 § 2 k.k. przy czym przyjął, że oskarżony działał bez żadnego uzasadnienia faktycznego wynikającego z konieczności wykonania oględzin ciała pokrzywdzonych w trybie art. 74 § 2 pkt 1 k.p.k. oraz, że dopuścił się ich w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu takiej samej sposobności tj. w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 41 § 1 k.k. za ciąg przestępstw opisany w punkcie III orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu prokuratora na okres 10 lat;

V. oskarżonego K. P. uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych w punktach 3, 12, 15, 18 aktu oskarżenia, z których czyny z punktu 12, 15 i 18 stanowią przestępstwo z art. 228 § 4 k.k., odnośnie czynu z punktu 3 aktu oskarżenia ustalił, że oskarżony popełnił go w okresie od dnia 30 kwietnia 2008 roku do dnia 20 lutego 2009 roku działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 228 § 4 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz przyjął, iż wymienionych czynów oskarżony dopuścił się w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, tj. w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. i za

to na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 41 § 1 k.k. za ciąg przestępstw opisany w punkcie V orzekł

wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu prokuratora na okres 10 lat;

VII. oskarżonego K. P. uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych w punktach 4, 7, 8, 10, 17 aktu oskarżenia, z których czyny z punktów 4, 7, 8, 17 stanowią przestępstwo z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś czyn z punktu 10 przestępstwo z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., z tym, że przyjął, iż oskarżony działał bez żadnego uzasadnienia faktycznego wynikającego z konieczności wykonania oględzin ciała pokrzywdzonych w trybie art. 74 § 2 pkt 1 k.p.k., odnośnie czynu z punktu 8 aktu oskarżenia ustalił, że oskarżony popełnił go w dniu 5 marca 2009 r. oraz przyjął, iż wymienionych czynów oskarżony dopuścił się w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, tj. w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 5 lat pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 41 § 1 k.k. za ciąg przestępstw opisany w punkcie VII orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu prokuratora na okres 10 (dziesięciu) lat;

IX. oskarżonego K. P. uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych w punktach 14, 19, 20 aktu oskarżenia, z których czyny z punktów 19, 20 stanowią przestępstwo z art. 228 § 4 k.k. w zb. z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś czyn z punktu 14 przestępstwo z art. 228 § 4 k.k. w zb. z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., przy czym przyjął, że oskarżony dopuścił się ich w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu takiej samej sposobności tj. w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. oraz ustalił odnośnie czynu z punktu 14 aktu oskarżenia, że przesłuchanie pokrzywdzonej w charakterze podejrzanej odbyło się 17 października 2009 r. i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 lat pozbawienia wolności;

X. na podstawie art. 41 § 1 k.k. za ciąg przestępstw opisany w punkcie IX orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu prokuratora na okres 10 lat;

XI. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 8 lat pozbawienia wolności,

XII. na podstawie na art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. orzeczone wobec oskarżonego środki karne w postaci zakazu wykonywania zawodu prokuratora połączył i orzekł środek kamy w postaci zakazu wykonywania zawodu prokuratora na okres 10 lat;

XIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 12.05.2010 r. i 07.05.2012 r.;

XIV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 10.068,53 zł tytułem kosztów postępowania.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez apelacji wniesionych przez prokuratora, obrońców oskarżonego oraz oskarżonego, Sąd Okręgowy w W. , wyrokiem z dnia 9 grudnia 2019 r., sygn. akt IX Ka (...):

I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności z punktu XI wyroku oraz z punktu XIII o zaliczeniu na jej poczet okresów rzeczywistego pozbawienia wolności;

2. uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 6 aktu oskarżenia, a przypisanego mu w punkcie III wyroku;

3. za pozostałe czyny przypisane w punkcie III wyroku wymierzył oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zmienił opis czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I wyroku w ten sposób, że w miejsce sformułowania "poleciał wymienionej rozebranie się z ubrania wierzchniego oraz właściwego udokumentowania tej czynności, a także wykorzystując stosunek zależności, pod pretekstem ujawnienia na ciele P. P. znaków szczególnych doprowadził ją do poddania się innej czynności seksualnej w ten sposób, że poleciał wymienionej rozebranie się z ubrania wierzchniego oraz bielizny a następnie przyglądał się wymienionej wpisał sformułowanie" polecając pokrzywdzonej rozebranie się z ubrania wierzchniego oraz bielizny, a następnie przyglądając się jej - przekroczył swoje uprawnienia, działając w celu osiągnięcia korzyści osobistej";

II. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 S 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 7 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 12.05.2010 r. i 07.05.2012 r.;

V. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz obciążył go wydatkami postępowania odwoławczego należnymi Skarbowi Państwa.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego - adw. P. K. zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w części obejmującej pkt I ppkt 3 oraz pkt. II – V części dyspozytywnej wyroku w całości na korzyść K. P. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1) art. 6 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 i 3a *a contrario* k.p.k. poprzez zaniechanie odroczenia rozprawy odwoławczej w dniu 9 grudnia 2019 r., pomimo nieobecności skazanego, która miała charakter usprawiedliwiony, albowiem wynikała z hospitalizacji skazanego (na dowód czego zostało przedstawione stosowne zaświadczenie i nieuwzględnienie w tym zakresie uzasadnionego wniosku obrońców o odroczenie rozprawy odwoławczej, co doprowadziło w konsekwencji do rażącego naruszenia prawa do obrony materialnej skazanego, któremu odebrano możliwość wzięcia czynnego udziału w postępowaniu odwoławczym, w tym popierania wywiedzionej przez siebie osobistej apelacji od wyroku Sądu I instancji;

2) art. 433 § 2 k.p.k. poprzez szablonowe, enigmatyczne i niezawierające własnej argumentacji, a przez to nierzetelne rozpatrzenie zarzutów naruszenia przez Sąd meriti art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., art. 170 § 1 pkt. 2, 4 i 5 k.p.k., art. 170 § 3 k.p.k., oraz art. 7 k.p.k., podniesionych w apelacji wywiedzionej przez obrońcę skazanego adw. P.K. i niewystarczające w tym zakresie ustosunkowanie się do argumentacji skarżącego, a w konsekwencji zaaprobowanie rażącego uchybienia przepisom postępowania, polegającego na nieprzeprowadzeniu kluczowych dla postępowania dowodów, jednostronnej, dowolnej i sprzecznej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, niezasadnym oddaleniu istotnych wniosków dowodowych, a także zaniechaniu rozpatrzenia wniosków dowodowych obrońców skazanego mających pierwszorzędne znaczenie dla przedmiotowego postępowania oraz błędnie ustalonego stanu faktycznego sprawy przez Sąd a quo, które w konsekwencji skutkowało uznaniem skazanego K. P. za winnego popełnienia przypisanych mu czynów zabronionych.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w W. w zaskarżonej części, jak również w odpowiedniej części poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w W. temu ostatniemu Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co upoważniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie rozważań przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i przysługuje stronie, stosownie do art. 519 k.p.k., od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, tylko w powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.).

Zarzut z pkt. 1 kasacji spełnia kryterium formalnej poprawności odnosząc się bezpośrednio do procedowania Sądu odwoławczego. Jest on jednak – w aspekcie merytorycznym – niezasadny w stopniu oczywistym. W niniejszej sprawie obecność oskarżonego na rozprawie apelacyjnej nie została uznana za obowiązkową. W takim wypadku niestawiennictwo prawidłowo zawiadomionego oskarżonego reprezentowanego na rozprawie odwoławczej przez dwóch obrońców nie tamowało rozpoznania sprawy, choćby powody tej nieobecności miały charakter usprawiedliwiony, wynikający – jak w tym przypadku – z faktu hospitalizacji. Źródło upoważnienia do takiego postąpienia stanowi przepis art. 117 § 3a k.p.k., z którego jasno wynika, że niestawiennictwo strony należycie zawiadomionej o czynności procesowej, w której udział strony jest obowiązkowy nie stoi na przeszkodzie przeprowadzeniu tej czynności, jeżeli stawił się jej obrońca lub pełnomocnik – niezależnie od przyczyny niestawiennictwa strony. Nie sposób również przyjąć, że skorzystanie przez Sąd odwoławczy z możliwości wprost przewidzianej w wyżej powołanym przepisie świadczy o jednoczesnym naruszeniu innych przepisów – w tym statuujących prawo oskarżonego do obrony w ujęciu materialnym. Wniesioną przez skazanego – będącego z wykształcenia prawnikiem i pełniącego przed zatrzymaniem służbę prokuratora – osobistą apelację należało bowiem uznać za adekwatną i wyczerpującą formę wyrażenia własnego stanowiska w sprawie. Trudno również zakładać, że prawo oskarżonego do obrony doznało uszczerbku jeżeli uwzględnić, że był on na rozprawie apelacyjnej aktywnie reprezentowany przez dwóch obrońców, którzy również wnieśli dwie apelacje. Spełnione zostały zatem także kryteria prawa do obrony w znaczeniu formalnym. W podsumowaniu rozważań w tej części nie sposób również pominąć, choć okoliczności tej nadać trzeba mniejsze znaczenie, że zaświadczenie o hospitalizacji, nie stanowi – co do zasady – skutecznego usprawiedliwienia nieobecności podczas rozprawy. Właściwą formą wykazania braku możliwości stawiennictwa na rozprawę z powodów zdrowotnych jest zaświadczenie wystawiane przez lekarza sądowego (art. 117 § 2a k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym – Dz. U. Nr 123, poz. 849 z późn. zm.), spełniające wymogi formalne określone przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 stycznia

2008 r. w sprawie wzoru zaświadczenia wystawianego przez lekarza sądowego oraz wzoru rejestru wystawionych zaświadczeń (Dz. U. Nr 14, poz. 86).

Także drugi zarzut kasacji należało ocenić jako bezzasadny w stopniu oczywistym. Jego analiza, w powiązaniu z obszerną argumentacją zaprezentowaną w uzasadnieniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia, powoduje, że nie może być on odczytany inaczej, jak wyłącznie świadectwo niepodogodzenia się skarżącego z treścią wyroku Sądu I instancji, a nie wyroku Sądu odwoławczego. Wskazanie zaś jako rzekomo naruszonych przepisów art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. miało na celu wyłącznie stworzenie pozorów naruszenia prawa procesowego przez Sąd odwoławczy. O prawidłowości zarzutu kasacyjnego nie decyduje wyłącznie formalne powołanie się skarżącego na naruszenie przepisów dotyczących postępowania odwoławczego, ale istota i realność uchybienia związanego – co do zasady – z procedowaniem sądu drugiej instancji. Rolą sądu kasacyjnego nie jest powtórna, dublująca kontrolę apelacyjną, weryfikacja prawidłowości orzeczenia sądu *meriti*. Postępowanie kasacyjne służy bowiem, co do zasady, kontroli orzeczeń sądów odwoławczych z punktu widzenia dochowania norm prawa materialnego lub procesowego. Sąd Najwyższy nie jest natomiast uprawniony do ponownej, samodzielnej oceny dowodów i na tej podstawie – kontroli poprawności poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Wszystkie zarzuty podniesione w ramach pkt. 2 kasacji, stanowiące uprzednio przedmiot apelacji wywiedzionej przez obrońcę skazanego – adw. P. K. zostały wszechstronnie i wyczerpująco rozpoznane i należyte uzasadnione, a pisemne motywy wyroku nie dają najmniejszych podstaw do uznania, jakoby w tym zakresie dopuszczono się naruszenia zasad rzetelnej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku (art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k.). Podniesienie zaś w kasacji identycznych zarzutów, jak tych stanowiących przedmiot apelacji, i to wspartych identyczną – co do zasady – argumentacją świadczy wyłącznie o tym, że autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia dąży do wyłącznie przeprowadzenia alternatywnej kontroli ocen i ustaleń Sądu I instancji, co sprzeciwia się istocie postępowania kasacyjnego. „Efekt przeniesienia” do rozstrzygnięcia instancji odwoławczej naruszeń prawa zaistniałych przed Sądem I instancji – do którego odwołuje się skarżący – jest nadzwyczajnym, rzadko spotykanym w praktyce układem procesowym, w którym na pierwszy plan wysuwa się łatwo dostrzegalne, rażąco wadliwe zaakceptowanie uchybień sądu *meriti* stanowiące pochodną niekompletnego, albo opartego na oczywiście mylnych ocenach prawnych rozpoznania wniesionego środka zaskarżenia. „Efekt przeniesienia” nie wchodzi natomiast w rachubę w razie zaakceptowania ocen i ustaleń Sądu *a quo*, które nastąpiło po wszechstronnym rozważeniu i adekwatnym ustosunkowaniu się do wszystkich zarzutów podniesionych w zwykłym środku zaskarżenia. Jakikolwiek inne pojmowanie takiego układu procesowego oznaczałoby w praktyce, że Sąd Najwyższy zobligowany byłby w toku kontroli kasacyjnego do ponownej oceny

każdego wyroku pierwszoinstancyjnego utrzymanego w mocy przez sąd odwoławczy pod kątem występowania omawianego „efektu”, co jest oczywiście sprzeczne z dyspozycją art. 519 k.p.k.

Ponowne przytaczanie argumentacji stojącej za nieuwzględnieniem w całości apelacji adw. P. K. jest – przy uwzględnieniu kompletności rozważań Sądu ad quem – niecelowe i poprzestać w tym zakresie należy na odesłaniu skarżącego do s. 13-21 uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Zdaniem Sądu Najwyższego zakres zgromadzonego przed Sądem I instancji materiału dowodowego, ocenionego wnikliwie, wszechstronnie i bez reszty w zgodzie z zasadami art. 7 k.p.k., nie daje najmniejszych podstaw do wnioskowania o nietrafności skazania K. P. za ostatecznie (to jest z uwzględnieniem uniewinnienia od popełnienia przestępstwa na szkodę N. M.) przypisane mu czyny. Świadczą o tym przede wszystkim zeznania przesłuchanych w sprawie pokrzywdzonych, z których wyraźnie wyłania się w zasadzie identyczny mechanizm działania oskarżonego wykorzystującego dla zaspokojenia swoich potrzeb seksualnych pozycję pełnioną w ramach służby prokuratorskiej. W każdym z przypisanych przestępstw sposób działania K. P. był – co do zasady – podobny. Skazany wybierał pokrzywdzone spośród kobiet podejrzanych o drobniejsze przestępstwa, w niektórych przypadkach wyraźnie sugerując możliwość korzystnego zakończenia postępowania. Następnie aranżował spotkanie w siedzibie Prokuratury Rejonowej w W. , często w godzinach popołudniowych, kiedy to pod pozorem przeprowadzenia oględzin ciała w trybie art. 74 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz bez właściwego udokumentowania tej czynności, pod pretekstem ujawnienia znaków szczególnych doprowadzał pokrzywdzone do obnażenia, najczęściej poprzestając na oglądaniu stref intymnych, względnie – sugerując spotkanie intymne. Dalszy bieg wydarzeń uzależniony był od postawy konkretnych pokrzywdzonych kobiet. Utrwalony sposób działania oskarżonego został ujawniony w wyniku determinacji i odwagi A. P. , która zawiadomiła prokuraturę o zachowaniu K. P. i składanych jej propozycjach, a następnie – w wyniku udanej prowokacji policyjnej – doprowadziła do zatrzymania oskarżonego w sytuacji *in flagranti*, co wynika z dowodów o wysokim stopniu obiektywizmu – relacji policjantów uczestniczących w zatrzymaniu, czy protokołów oględzin. Okoliczność ta nie tylko bezspornie potwierdza wiarygodność depozycji pokrzywdzonej, ale stanowi punkt odniesienia przy ocenie wiarygodności innych pokrzywdzonych, zgodnie relacjonujących o takich samych zachowaniach, których były ofiarami ze strony oskarżonego. Krąg pokrzywdzonych znalazł oparcie w materiałach postępowań prowadzonych przez K. P.. Zeznania kobiet zostały poddane wartościowaniu przez psychologa, który wyłączył możliwość konfabulacji, znajdują również odzwierciedlenie w relacjach osób najbliższych, którym pokrzywdzone zrelacjonowały przebieg zdarzeń z ich udziałem. Odnotować wreszcie należy, że o szczerości zeznań pokrzywdzonych świadczyć musi również fakt, iż nie dążyły one

do obciążenia oskarżonego za wszelką cenę i nie pomawiały go o dalej idące zachowania o charakterze seksualnym, niż te, które rzeczywiście miały miejsce. W ocenie Sądu Najwyższego spójne, konsekwentne zeznania osiemnastu kobiet wsparte nieosobowym materiałem dowodowym odpowiadającym podmiotowym granicom oskarżenia nie dają podstaw do zakwestionowania winy oskarżonego. Sąd Najwyższy nie dostrzegł podstaw do uznania, by zeznania te stanowiły przejaw zмовы pokrzywdzonych, za czym przemawia fakt, że tylko J. O. i P. P. były koleżankami, a J. K. i S. C. siostrami – co od początku było w sprawie wiadome i nie może stanowić samoistnej podstawy odmowy wiarygodności ich depozycji. Pozostałe pokrzywdzone nie znały się. Wreszcie, jak już zresztą dostrzegł Sąd Rejonowy, większość pokrzywdzonych nie powinna przejawiać wobec oskarżonego żadnych pretensji mających swe źródło w sposobie zakończenia postępowań z ich udziałem. Postępowania te albo zostały umorzone (dot. P. P., S. M., K. B.), albo złożono wnioski o warunkowe umorzenie postępowania – jak w przypadku J. P., czy do aktów oskarżenia dołączono uzgodnione między oskarżonym i pokrzywdzonymi wnioski o skazanie w trybie art. 335 k.p.k. Jakkolwiek w przypadku L. M. i J. O. wniesiono akty oskarżenia, a ostatecznie postępowania z ich udziałem zakończyły się uniewinnieniem, to w świetle ich zeznań relacjonujących o takim samym sposobie działania oskarżonego, trudno przyjąć, że kobiety te kłamały o faktycznym przebiegu przesłuchania tylko po to by obciążyć oskarżonego.

Wszystkie te względy zadecydowały o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.